

אתמול אחת"צ חזר פר ג' אגרונוסקי ממערים שהועידה הערבית

הסכימה, וזה אשר הוא מספר.

חדבר האחרון אשר קרה בחיותי במערים הוא סיטוריו של ניהאס
פחם. במערים חושבים שהועידה היתה אחד הנורסים לפיטורים אלה. חושבים
שהאנגלים היו סוכנים זה זמן ליותר עליו, וגוססו לכך כמה סיבות, ואחת
פחן: בחיותו בטוח שהאנגלים יתפכו בו בכל התנאים, פשטה ההשקפה במערים
במידה שאין לתאר, בשלטונות התחילו לשלוח רוחות קסינופוביות, היתה גם
אנטישמיות, ובכלל - סימני דיקטאטורה התחילו לבלוט יותר כדי, וחוא היה
בטוח שהוא יכול לסמוך על זה שהכניסו לשלטון. ואשר לעצדה הערבית -
יש שמועה שגרמו לו על ידי הצירות הבריטיות, שאין השמלה הבריטית רואה
אותה כדבר בעתו, הוא לא התחשב בזאת וצפה מה שצפה.

דב"ב: האם פרוש חדבר שגם קלרן חולך.

ג"א: יש שמועות שהוא חולך, ווילסון יבוא במקומו.

אין יודעים טבין היה הפוז לפלך לעשות את הדבר, אולי רק
פחמי שהאנגלים רמזו לעשות זאת. כנראה שהוא חרגיש שיהיה משהו, כי
בשלב מסוים של הועידה הוא אמר, טיט לבנות את הארוטוקול כך, שהחוצא
לפועל לא תהיה תלויה באנשים הסתתמיים וועידה זו, יש לחקך טוסד טיזכל
למעול גם בזמן טאנקו לא נהיה בטוב בו אנחנו נמצאים כיום.
ואשר לוועידה עצמה - היא היתה סגורה ומסוגרת. על ענין
הפדרציה כמעט שלא דובר בה; על איחוד טסט בגורת יוניון, אם קונסטאט-
יוניון או דבר דומה דובר רק באופן טופסט מאד, זה כאילו נאמר לאיחודיים
לחלית, ולבסוף הכריזה על הועידה כועידה מוקדמת.

פרטת טוסה עלאמי ירועה. הוא בסע טארץ-ישראל כליית

המפלגות הארצישראליות, והוא חיכה טלוטה ימים עד אשר חוזמן לוועידה, הוא
חוזמן לפי דרישתו של אבן-סעוד. הוא חוזמן ליטיבה חטליטית לאחר
טניחאס פחה התקטר עם ירוטלים, אם ועידה תכיר בו כציר ערביי א"י, האם
גם ערביי ארץ-ישראל יכירו בו כשכזה, וכנראה שלכך באה הטכטה.

האיגיציאטיבה לזאת באה טצו אבן-סעוד, כי עד שהחוזמן

טוסה עלאמי היה הטיין יוני, טליהו של אבן-סעוד, רק יחסיף, והוא

כאילו התנה את השתתפותו בהכרתו של פוסט עלאסי. האם זה היה תמרון? אבי גורס שזה היה תמרון של אבן-סעוד, שלו היה ענין להכשיל את הועידה, ולכן הוא לא שלח איט מכובד, מה יסבו ראשי המסללות, והוא שלח את מזכירו, לא את אחד סבניו, כולם הכירו בזאת. בזה היה מותנה גם שליחו של האיטאם, שליחו של האיטאם נסאר מכל מקום עד הרגע האחרון רק כמסקיף גרידא, עד אשר הגיעו לאבסורד שהקימו לו כסא גבוה, והוא היה מסקיף מלמעלה. בסוף הועידה חתומים באי-כוח חסס פריכות על האקס, אבל לא חתומים לא בא-כוח אבן סעוד ולא בא כוח האיטאם.

בנוגע לארץ-ישראל היו שתי יסיבות - על מה סדובר איט

אינו יודע. היה ברור שלא ירחיקו לכת בנוגע לארץ-ישראל, כדי לא להרגיש את האנגלים, וכדי שלא להרגיש את הערבים הסתפקו בדרישות של

1937 ו-1939, בהכרזה יש חלק זה והם מסתפקים בו.

מה ידוע על החיכוכים שבניסיון הלבנון - בהסכמתה של צרפת

או בלי הסכמתה - התעקשה מאד, היא הביעה את הטעותיה שלא תיבלע

בסערבולת זו, והגיע הדבר לידי כך, שבא-כוח רויטר, ערבי, טמע את

הפרסייר הסורי ג'אברי, כשהוא מנה אל אריאט האבר(?) ואמר לו: אתה

חסנת את שלך, חסנת מסוק המכיר בעצמאותה של הלבנון, אולי תהיה עדיף

יותר כלפי הדרישות של האחרים. הוא אמר זאת בטון חריף מאד. זהו מה

שידוע מסביב לועידה.

ענין הפדרציה כאילו ירד מעל המרק, ענין היוגיון במסמעותו

המלאה, כאילו ירד גם הוא מעל המרק, מסתפקים ביוגיוסי מושטת, בגיטול

מוחלט של תכנית נורס, זו לא רק הורידו מעל המרק, אלא זרקו לסל.

אומרי שגורי מלא שם תפקיד עלוב מאד, עצוב מאד, עד שדיבר עם עתונאי

אחד מהעתונים הערבים ואמר לו: אינני יודע מה יהיה, גסתדל לעשות

מה סאמטר לעשות, אבל סיכויים רבים אין לי. הרוטם סביב הועידה הוא

שזה היה דבר עלוב ומאורגן רע, בלש העדרם של אקסארטים מכל המינים,

הועידה התנהלה על טהרת הערביזת, בסובן זה שלקבלת התנאים הראטונג

לא הוזמן אף קונטול אחד, אלא רק אם הוא מארץ ערבית, לא הוזמן אף

אנגלי, אלא אם הוא בסרות אטמטלת מצרים, והוא הדין גם בטכס המיידה

שבו הסתתפתי גם אני. סם גם כן לא היה כל בא-כוח אירופאי, שום ראש עדה אירופאית - לא יווני ולא אחר.

פרט מענין - חניתי לקבל ויזה ביום ג' שעבר, ביום ה'

צלצלתי לסאול סה עם הויזה, וענו לי שתשובה מקאהירו איננה, אבל אם אני נוסע לוועידה, הרי יש להם הוראה לתת ויזה אחת לבא-כוח העתונות העברית, אסרתי לו, אם הוא סוכן לסגות זאת לבא-כוח העתונות היהודית, הרי אקבל את הויזה.

כאשר באתי לסם התייצבתי גם בלשכה של הוועידה, העבירו לסם לשכה זו את כל הטטאב מקאהירו. אמרו לי: אתה פה כבר שלושה ימים ולא באת עד כה אלינו, אסרתי להם שהייתי חולה, ולכן לא יכולתי להתייצב. אמרו לי: זו היא הזמנת הפרסיים. וכדאי לציין שהם הזמינו בא-כוח העתונות היהודית.

לא היה איש מהעתונות האמריקאית, ועד כמה שזה היה מתפקידי לא היה לי טח לעשות. ליום הפתיחה היה איסטמהסיימס הלונדוני, והוא הסתפק בסיחה עם גיחאס, וזו טלה. כעבור 3-4 ימים ניתנה אותו סיחה על ידי ראש הקבינט של גיחאס למצרי, בא-כוח רויטר; ואמר לבא-כוח זה - הוא היה לבלר במסדר רויטר, והמעם זהו סיבוי החשוב הראיון. בקאהירו ראיתי את פודור - עתונאי ספורסס, וכאשר ישבתי עם כמה עתונאים ונסיחי לפתוח בסיחה על עניני הוועידה, איש לא התעניין בדבר. כל האנשים חיכו להוראה ללכת ליוון, הם נמצאים תחת מקודה להיות סוכנים לצאת. עם הפולטים הראשונים היו רק שני עתונאים, אחד מהם יהודי בא כוח ה"דיילי אקספרס".

קבלתי הזמנה מג'יס פחה - תפקידו הרטמי הוא סגן סמך המסורה באלכסנדריה, הוא סמונה כנראה על הבסחון. כאשר קבלתי את ההזמנה לבוא ונאמר לי, שאוכל לבוא בכל שעה הנוחה לי, חשתי אולי זו היא הזמנה לעזוב את אלכסנדריה. היו לי שתי שיחות אתו, כל אחת של שעה. בשיחות אלו הוא הראה לי כמה דוקומנטים, טאלתי אותו לסה הוא עומח זאת, האם יותר לי למסור על זאת. הוא אמר: לא רק מותר, אלא אני

מבקש לעשות זאת. הוא הראה לי מכתב לסמארט בענין אלטמן. מכתב זה מתחיל בהצהרה, שהוא מבקש מסמארט אישור לה. ההצהרה אומרת: הציונות זה ענינה של הממשלה אנגליה, ולכן זה ענינה של חבר חלאוסיס, ולכן גם ענינה של ממשלת מצרים. מתוך הנחה זו אני כאן באלכסנדריה. אני מוצא שכל פעולה ליצאלית פאוסרת על ידי הטלפונות היא מותרת; אטר לדר' אלטמן טעל טידת "חסימות" ההסלחה של ממשלת א"י לא אדבר, הייתי מוכרח להזמין אלי את דר' אלטמן ולור לו: יש לו הרשות להאמין במה שהוא טאמין, אבל אין לו רשות לעשות דברים מסויסים באלכסנדריה. אם יאמר שהוא נוחג כך בארץ-ישראל, זה לא יורטה לו, ואם לא יעזוב את הדברים האלה, הייתי נאלץ להתרות בו: אם כך יהיה, אצטרך להזמין אותו לעזוב טטח זה.

המכתב הוא באופן כללי מכתב ידידותי יוצא מן הכלל. עוד מכתב הוא הראה לי לריפאט, בתוך זה הרבה דוקומנטים, הוא כותב תשובה למכתב טבא מחקונסול המצרי בירוסלים. הקונסול המצרי בירוסלים שלח אגרת למחלקה לעניני החוץ, אליה הוא מדרך קטע מה"פלטטין" עם תירגום קטע של ה"מספר": באה 30 בחורים לארץ מצרים, בואם מציין תנועה חדשה, והוא טואל אם ידוע במצרים טיט תנועה חדשה כדי ליצור קשרים מהודקים יותר עם ארץ-ישראל. אם זה כך הוא רוצה הוראות, את המכתב הזה שלחה המחלקה לעניני החוץ למחלקת הבטחון, והיא העבירה אותו לג'יס מחה, והוא עונה לריפאט: מכתב זה ענין אותו פאר. אמנם הכל מבינים טביטי המלחמה מוכרחים לחול מעצורים ידועים של המעולות, כי אנוניו טועלים בטטח צבאי ובתנאים צבאיים, אבל יש להניח, שכל עוד שהעבודה חנעטית על ידי ציוני מצרים היא לטובת אחיהם הנרדפים, חרי לא חל כל סינוי בהחלטת ממשלת מצרים, חרי מותר לי להניח טאין יחסי צריך להיות אחר. על זאת באה תשובה: כל עוד לא יהיה נסיון לחמוך את קרקע מצרים לקרט קפיצה לציונות ויפרידו בין פוליטיקה ובין פעטים פילנטרופיים, מותר לגוברנאט של אלכסנדריה לנהיג כפי שהיא נוהגת. עם זאת הוא מסר לי אזהרות חמורות על חרונות המנסבות טט.

אני יצאתי שם ביום ראשון בבקר, והתפטרותו או פיסוריו של
ניחאס היו בלילה אחרי זה, הסלך חיכה כנראה עד צאת אחרון הצירים
מספרים..

למטה ולפאויזי חטאתי את כרטיס הביקור שלי, פאויזי החזיר
לי כרטיס ביקור, אך מוסה לא. **מממ**
אני חושב שאחד הנימוקים לפיסוריו של ניחאס שהוא הרטה התחתנות
חקו הקסינוטובי.

סמעי סאליהו טסון שהעיתונים הערבים במצרים היו סלאי תאורים
סקבלת הזנים, התפריט וכו'. עד כמה שניחאס בנה על ועידה זו, הרי זה
היה הכל ביום שצדו. נסעתי אתו יחד ברכבת מקאהיר לאלכסנדריה, וכאשר
הגענו לאלכסנדריה סמעי צעקות פראיות, ואלו היו הפגנות ססודרו לכבודו,
וזה סודר בטח עשרים וארבע הטעות של היממה.

עגין פיסורי ניחאס סלמד דבר מה על גאמנות האנגלים, הייתי
בקאהיר באותו הלילה, כאשר האנגלים הכריחו בכוח הטאנקים טלחם את
הסלך פארוק להזמין אליו גם את ניחאס, בהזמין את כל אלה פי טהיה
פעם בראש קאביגט שלו, ואז אמר להם את האמטריות: לחטא בייסראליים
ססט, להצטרף לאויב או להכנע לאנגלים, וניחאס היה היחיד שקבל את
התנאים, וגם אחרי שנשאל: היודע אתה סזאת אוסרת לקבל את הטלטון צא
בחסד האנגלים, הוא ענה: אני יודע זאת, ומקבל; ועתה הם נהנו אתו כן.
